

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 8. septembra 2020*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Duševné vlastníctvo – Práva súvisiace s autorským právom – Smernica 2006/115/ES – Článok 8 ods. 2 – Používanie zvukových záznamov v Únii – Právo výkonných umelcov na primeranú odmenu, ktorá sa rozdelí s výrobcami zvukových záznamov – Uplatniteľnosť na príslušníkov tretích štátov – Zmluva o umeleckých výkonoch a zvukových záznamoch – Články 4 a 15 – Výhrady oznámené tretími štátmi – Obmedzenia práva na primeranú odmenu, ktoré môžu vyplývať pre štátnych príslušníkov tretích štátov v Únii na základe reciprocity – Článok 17 ods. 2 a článok 52 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie – Základné právo na ochranu duševného vlastníctva – Požiadavka, podľa ktorej akékoľvek obmedzenie musí byť ustanovené zákonom, rešpektovať podstatu základného práva a byť primerané – Rozdelenie právomocí na stanovenie týchto obmedzení medzi Úniu a členské štáty – Rozdelenie právomocí vo vzťahoch s tretími štátmi – Článok 3 ods. 2 ZFEÚ – Výlučná právomoc Únie“

Vec C-265/19,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím High Court (Vyšší súd, Írsko) z 11. januára 2019 a doručený Súdnemu dvoru 29. marca 2019, ktorý súvisí s konaním:

Recorded Artists Actors Performers Ltd

proti

Phonographic Performance (Ireland) Ltd,

Minister for Jobs, Enterprise and Innovation,

Ireland,

Attorney General,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredsedníčka R. Silva de Lapuerta, predsedovia komôr J.-C. Bonichot, M. Vilaras, E. Regan, M. Safjan, P.G. Xuereb, L.S. Rossi a I. Jarukaitis, sudcovia M. Ilešič (spravodajca), L. Bay Larsen, T. von Danwitz, C. Toader, D. Šváby a N. Piçarra,

generálny advokát: E. Tančev,

tajomník: C. Strömholm, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 4. februára 2020,

* Jazyk konania: angličtina.

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Recorded Artists Actors Performers Ltd, v zastúpení: Y. McNamara, BL, L. Scales, solicitor, a M. Collins, SC,
- Phonographic Performance (Ireland) Ltd, v zastúpení: H. Sheehy, solicitor, P. Gallagher, J. Newman, SC, a J. O’Connell, BL,
- Írsko, v zastúpení: M. Browne, P. Clifford a A. Joyce, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci P. McCann a J. Bridgeman, SC,
- Európska komisia, v zastúpení: J. Samnadda, J. Norris, É. Gippini Fournier a A. Biolan, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 2. júla 2020,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 8 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/115/ES z 12. decembra 2006 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva (Ú. v. EÚ L 376, 2006, s. 28) v spojení najmä so Zmluvou Svetovej organizácie duševného vlastníctva (WIPO) o umeleckých výkonoch a zvukových záznamoch, prijatej v Ženeve 20. decembra 1996 a schválenej v mene Európskeho spoločenstva rozhodnutím Rady 2000/278/ES zo 16. marca 2000 (Ú. v. ES L 89, 2000, s. 6; Mim. vyd. 11/033, s. 208, ďalej len „WPPT“).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou Recorded Artists Actors Performers Ltd (ďalej len „RAAP“) na jednej strane a spoločnosťou Phonographic Performance (Ireland) Ltd (ďalej len „PPI“) spolu s Minister for Jobs, Enterprise and Innovation (minister pre zamestnanosť, podnikanie a inovácie, Írsko), Ireland (Írsko) a Attorney General na druhej strane v súvislosti s právom štátnych príslušníkov tretích štátov na jedinú primeranú odmenu, pokiaľ sa podieľali na zvukovom zázname, ktorý sa použije v Írsku.

Právny rámec

Viedenský dohovor o zmluvnom práve

- 3 Článok 19 Viedenského dohovoru o zmluvnom práve z 23. mája 1969 (*Zbierka zmlúv Spojených národov*, zv. 1155, s. 331) znie:
„Štát môže pri podpise, ratifikácii, prijatí, schválení zmluvy alebo pri prístupe k nej urobiť výhradu...“
- 4 Článok 21 tohto dohovoru stanovuje:
„1. Výhrada urobená vo vzťahu k druhej zmluvnej strane v súlade s článkami 19, 20 a 23:
a) mení pre štát, ktorý urobil výhradu, v jeho vzťahoch s touto druhou stranou ustanovenia zmluvy, ktorých sa výhrada týka, v rozsahu tejto výhrady; a

b) mení tieto ustanovenia v rovnakom rozsahu pre túto druhú zmluvnú stranu v jej vzťahoch so štátom, ktorý urobil výhradu.

2. Výhrada nemení ustanovenia zmluvy pre ostatné zmluvné strany v ich vzájomných vzťahoch.

...“

Rímsky dohovor

5 Medzinárodný dohovor o ochrane výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a rozhlasových organizácií bol podpísaný v Ríme 26. októbra 1961 (ďalej len „Rímsky dohovor“).

6 Európska únia nie je jeho zmluvnou stranou. Všetky členské štáty s výnimkou Maltskej republiky však sú jeho zmluvnou stranou.

7 Článok 2 uvedeného dohovoru stanovuje:

„1. Pre účely tohto Dohovoru sa národným režimom rozumejú práva priznané vnútorným zákonodarstvom zmluvného štátu, kde sa žiada o ochranu,

a) výkonným umelcom, ktorí sú jeho občanmi, na výkony uskutočnené, vysielané alebo prvýkrát zaznamenané na jeho území;

b) výrobcom zvukových snímok, ktorí sú jeho občanmi, na zvukové snímky prvýkrát trvale zaznamenané alebo prvýkrát vydané na jeho území;

...

2. Národný režim sa poskytne s prihliadnutím na ochranu osobitne zabezpečenú a na obmedzenia výslovne ustanovené v tomto Dohovore.“

8 Podľa článku 4 toho istého dohovoru:

„Každý zmluvný štát prizná práva podľa národného režimu výkonným umelcom, ak je splnená niektorá z týchto podmienok:

a) výkon sa uskutoční v niektorom inom zmluvnom štáte;

b) výkon je súčasťou zvukovej snímky, ktorá je chránená podľa článku 5 tohto Dohovoru;

...“

9 Článok 5 Rímskeho dohovoru stanovuje:

„1. Každý zmluvný štát prizná práva podľa národného režimu výrobcom zvukových snímok, ak je splnená niektorá z týchto podmienok:

a) výrobca zvukovej snímky je občanom iného zmluvného štátu (hľadisko štátnej príslušnosti);

b) prvý záznam zvuku sa uskutočnil v inom zmluvnom štáte (hľadisko záznamu);

c) zvuková snímka bola po prvý raz vydaná v inom zmluvnom štáte (hľadisko vydania).

2. Ak bola zvuková snímka po prvý raz vydaná v nezmluvnom štáte, avšak do tridsiatich dní od prvého vydania aj v zmluvnom štáte (súčasný vydanie), považuje sa za prvý raz vydanú v zmluvnom štáte.

3. Písomným oznámením uloženým u generálneho tajomníka Spojených národov môže každý zmluvný štát vyhlásiť, že nebude uplatňovať buď hľadisko vydania, alebo hľadisko záznamu. Také písomné oznámenie sa môže urobiť v čase ratifikácie, prijatia alebo prístupu alebo kedykoľvek neskôršie; v tomto prípade nadobudne účinnosť šesť mesiacov po jeho uložení.“

10 Článok 17 tohto dohovoru stanovuje:

„Každý štát, ktorý 26. októbra 1961 priznáva ochranu výrobcovi zvukových snímok iba na základe hľadiska záznamu, môže písomným oznámením uloženým u generálneho tajomníka Spojených národov pri ratifikácii, prijatí alebo prístupe vyhlásiť, že uznáva v článku 5 iba hľadisko záznamu...“

WPPT

11 Únia a jej členské štáty sú zmluvnými stranami dohovoru WPPT. Táto medzinárodná dohoda nadobudla platnosť pre Úniu, ako aj pre niektoré členské štáty vrátane Írska 14. marca 2010. Pre ostatné členské štáty nadobudla platnosť skôr. Celkovo je zmluvnými stranami WPPT okolo 100 štátov.

12 Článok 1 ods. 1 WPPT znie:

„Nič v tejto zmluve nezabavuje zmluvné strany jestvujúcich povinností, ktoré vzájomne prevzali podľa [Rímskeho dohovoru].“

13 Článok 2 WPPT stanovuje:

„Na účely tejto zmluvy:

- a) ‚výkonní umelci‘ sú herci, speváci, hudobníci, tanečníci alebo iné osoby, ktoré vystupujú, prednášajú, recitujú, hrajú, predvádzajú alebo iným spôsobom vykonávajú literárne alebo umelecké diela, alebo prejavy ľudového umenia (folklóru);
- b) ‚zvukový záznam‘ (fonogram) je záznam zvukov umeleckého výkonu alebo iných zvukov, alebo vyjadrenia zvukov iné ako vo forme záznamu, ktorý je súčasťou filmového alebo iného audiovizuálneho diela;
- c) ‚záznam‘ znamená zachytenie zvukov alebo ich vyjadrenia, z ktorého ich možno pomocou zariadenia vnímať, rozmnožovať alebo rozširovať;
- d) ‚výrobca zvukového záznamu‘ je osoba alebo právny subjekt, ktorý dal podnet a zodpovedá za prvý záznam zvukov umeleckého výkonu alebo iných zvukov, alebo vyjadrenia zvukov;

...“

14 Podľa článku 3 WPPT s názvom „Prijemcovia ochrany podľa tejto zmluvy“:

„1. Zmluvné strany súhlasia s ochranou poskytovanou podľa tejto zmluvy výkonným umelcom a výrobcami zvukových záznamov, ktorí sú občanmi iných zmluvných strán.

2. Ako občania iných zmluvných strán sa rozumejú výkonní umelci alebo výrobcovia zvukových záznamov, ktorí by spĺňali kritériá spôsobilosti na ochranu podľa Rímskeho dohovoru, keby všetky zmluvné strany tejto zmluvy boli zmluvnými stranami uvedeného dohovoru. Pokiaľ ide o tieto kritériá spôsobilosti, zmluvné strany použijú príslušné definície uvedené v článku 2 tejto zmluvy.

3. Každá zmluvná strana, ktorá využije možnosti podľa článku 5 ods. 3 Rímskeho dohovoru alebo článku 17 na účely článku 5 tohto dohovoru, oznámi to, v súlade s týmito ustanoveniami, generálnemu riaditeľovi Svetovej organizácie duševného vlastníctva (WIPO).“

15 Článok 4 WPPT, nazvaný „Vnútroštátne zaobchádzanie“, stanovuje:

„1. Každá zmluvná strana zaobchádza s občanmi ostatných zmluvných strán, definovanými v článku 3 ods. 2 [tejto zmluvy], rovnako ako so svojimi vlastnými občanmi, pokiaľ ide o výhradné práva osobitne priznané touto zmluvou a o právo na spravodlivú odmenu podľa článku 15 tejto zmluvy.

2. Povinnosť ustanovená v odseku 1 [tohto článku] sa nevzťahuje na rozsah, v akom využíva druhá zmluvná strana výhrady povolené podľa článku 15 ods. 3 tejto zmluvy.“

16 Článok 15 WPPT s názvom „Právo na odmenu pri vysielaní alebo verejnom predvedení“ znie:

„1. Výkonní umelci a výrobcovia zvukových záznamov majú výhradné právo na jednorazovú spravodlivú odmenu za priame alebo nepriame využitie zvukových záznamov uverejnených na obchodné účely, na vysielanie alebo na akékoľvek verejné predvedenie.

2. Zmluvné strany môžu vo svojich vnútroštátnych právnych predpisoch ustanoviť, že jednorazovú spravodlivú odmenu uplatňuje od užívateľa buď výkonný umelec, alebo výrobca zvukového záznamu, alebo obaja. Zmluvné strany môžu vo svojich vnútroštátnych právnych predpisoch uzákoníť, aby v prípade chýbajúcej dohody medzi výkonným umelcom a výrobcom zvukového záznamu platili podmienky, podľa ktorých sa jednorazová spravodlivá odmena rozdelí medzi výkonných umelcov a výrobcov zvukových záznamov.

3. Ktorákoľvek zmluvná strana môže oznámením uloženým u generálneho riaditeľa WIPO vyhlásiť, že bude ustanovenia odseku 1 [tohto článku] uplatňovať len v súvislosti s niektorými spôsobmi využitia, alebo že vymedzí ich uplatňovanie iným spôsobom, alebo ich nebude uplatňovať vôbec.

4. Na účely tohto článku sa zvukové záznamy, sprístupnené verejnosti drôtovými alebo bezdrôtovými prostriedkami takým spôsobom, že jednotlivci môžu mať k nim prístup z miesta a v čase, ktorý si individuálne zvolia, považujú za uverejnené na obchodné účely.“

17 Článok 23 ods. 1 WPPT stanovuje:

„Zmluvné strany sa zaväzujú v súlade so svojimi právnymi systémami prijať opatrenia potrebné na zaistenie uplatňovania tejto zmluvy.“

18 Podľa článku 33 WPPT:

„Depozitárom tejto zmluvy je generálny riaditeľ WIPO.“

19 Hoci ratifikácie WPPT členskými štátmi Únie, samotnou Úniou a mnohými tretími štátmi neboli doplnené o výhrady v zmysle článku 15 ods. 3 tejto medzinárodnej dohody, niektoré tretie štáty, medzi nimi Spojené štáty americké, Čilská republika, Singapurská republika, Čínska ľudová republika, Austrálsky zväz, Ruská federácia, Kórejská republika, Kanada, Indická republika, Nový Zéland takéto výhrady uplatnili.

20 Oznámenia č. 8, 66 a 92 týkajúce sa WPPT obsahujú najmä tieto vyhlásenia:

„V súlade s článkom 15 ods. 3 [WPPT] Spojené štáty americké uplatnia [článok 15 ods. 1 tejto zmluvy] iba na niektoré činnosti vysielania a verejného prenosu digitálnymi prostriedkami, pri ktorých sa priamy alebo nepriamy poplatok vyberá za príjem, alebo na iné formy retransmisie a vysielania digitálneho zvukového záznamu, ako je ustanovené v práve Spojených štátov.“

„... Čínska ľudová republika sa nepovažuje za viazanú odsekom 1 článku 15 [WPPT]. ...“

„... V súlade s [článkom 15 ods. 3 WPPT]... Indická republika vyhlasuje, že ustanovenie [článku 15 ods. 1 tejto zmluvy] týkajúce sa jednorazovej spravodlivej odmeny výkonným umelcom a výrobcom zvukových záznamov sa v Indii nebude uplatňovať.“

Smernica 2006/115

21 V odôvodneniach 5 až 7, 12 a 13 smernice 2006/115 sa uvádza:

„(5) Autori a výkonní umelci potrebujú k výkonu svojej tvorivej činnosti primerané príjmy, ktoré sú základom pre ďalšiu tvorivú a umeleckú činnosť a investície potrebné najmä na výrobu zvukových záznamov a filmov sú mimoriadne vysoké a riskantné. Možnosť zabezpečenia takéhoto príjmu a návratnosti takejto investície môže byť efektívne zaručená len pomocou primeranej právnej ochrany príslušných majiteľov práv.“

(6) Tieto tvorivé, umelecké a podnikateľské činnosti sú vo veľkom rozsahu činnosťami samostatne zárobkovo činných osôb. Výkon týchto činností by sa mal uľahčiť vytvorením právnej ochrany zosúladenej v rámci [Únie]. ...

(7) Právne predpisy členských štátov by mali byť upravené tak, aby neboli v rozpore s medzinárodnými zmluvami [dohovormi – *neoficiálny preklad*], na ktorých je založené autorské právo a [s ním – *neoficiálny preklad*] súvisiace práva vo väčšine členských štátov [viacerých členských štátoch – *neoficiálny preklad*].

...

(12) Treba zaviesť úpravu, na základe ktorej bude zabezpečené získanie primeranej odmeny, ktorej sa nemožno vzdať, pre autorov a výkonných umelcov, ktorí musia zostať schopní zveriť výkon tohto práva organizáciám kolektívnej správy, ktoré ich zastupujú.

(13) Primeraná odmena môže byť zaplatená naraz alebo formou viacerých platieb, vždy pri uzatvorení zmluvy alebo neskôr. Mala by zohľadniť význam prínosu príslušných autorov a výkonných umelcov k zvukovému záznamu alebo filmu.“

22 Článok 8 tejto smernice, ktorý patrí do jej kapitoly II, nazvanej „Práva súvisiace s autorským právom“, v odseku 2 stanovuje:

„Členské štáty ustanovia právo na zabezpečenie platby jedinej primeranej odmeny zo strany používateľa, ak je použitý zvukový záznam vydaný na obchodné účely alebo rozmnoženiny takéhoto zvukového záznamu k bezdrôtovému vysielaniu alebo akémukoľvek inému verejnemu šíreniu [ak sa zvukový záznam vydaný na obchodné účely alebo rozmnoženina tohto zvukového záznamu použijú na rozhlasové vysielanie alebo akýkoľvek iný verejný prenos – *neoficiálny preklad*], a na zabezpečenie toho, aby sa táto odmena rozdelila medzi príslušných výkonných umelcov a výrobcov zvukových záznamov. Členské štáty môžu, ak nie je dohoda medzi výkonnými umelcami a výrobcami zvukových záznamov, ustanoviť podmienky, za ktorých sa táto odmena medzi nimi delí.“

23 Článok 11 uvedenej smernice s názvom „Prechodné ustanovenia“ stanovuje:

„1. Táto smernica sa vzťahuje na všetky autorské diela, výkony výkonných umelcov, zvukové záznamy vysielania a prvé záznamy filmov, na ktoré odkazuje táto smernica, ktorých ochrana dňa 1. júla 1994 trvala podľa právnych predpisov členských štátov z oblasti autorského práva a súvisiacich práv, alebo ktoré spĺňali k uvedenému dátumu podmienky ochrany podľa tejto smernice.

2. Táto smernica ponecháva nedotknuté všetky právne akty o využívaní dohodnuté pred 1. júlom 1994.

...“

24 Smernica 2006/115 kodifikovala a zrušila smernicu Rady 92/100/EHS z 19. novembra 1992 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva (Ú. v. ES L 346, 1992, s. 61; Mim. vyd. 17/001, s. 120). Nestanovuje lehotu na prebratie, ale vo svojom článku 14 a v prílohe I časti B odkazuje na lehoty na prebratie smernice 92/100 a smerníc, ktoré ju zmenili. Tieto lehoty uplynuli 1. júla 1994, 30. júna 1995 a 21. decembra 2002.

25 Znenie článku 8 ods. 2 smernice 2006/115 je totožné so znením článku 8 ods. 2 smernice 92/100.

Írske právo

26 Copyright and Related Rights Act 2000 (zákon o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom z roku 2000) v znení uplatniteľnom na spor vo veci samej (ďalej len „CRR Act“) vo svojom § 38 ods. 1 stanovuje:

„[P]okiaľ osoba navrhuje

a) vykonať verejný prenos zvukového záznamu alebo

b) použiť zvukový záznam vo vysielaní alebo v rámci káblovej programovej služby,

môže to oprávnene urobiť, ak

i) súhlasí so zaplatením poplatku licenčnému subjektu za uvedené vysielanie verejnosti alebo za použitie vo vysielaní alebo v rámci káblovej programovej služby a

ii) koná v súlade s požiadavkami tohto paragrafu.“

27 § 184 CRR Act, ktorý sa nachádza v časti II tohto zákona, stanovuje:

„1. Podmienky ochrany autorského práva spĺňa literárne, dramatické, hudobné alebo umelecké dielo, zvukový záznam, film, typografické zobrazenie vydaného diela alebo pôvodná databáza od chvíle, keď je takéto dielo prvýkrát zverejnené

a) na štátnom území alebo

b) v akejkoľvek krajine, na akomkoľvek území či v štáte alebo oblasti, na ktoré sa vzťahujú príslušné ustanovenia tejto časti.

2. Na účely tohto paragrafu sa legálne sprístupnenie diela v jednej krajine, na jednom území, v jednom štáte či oblasti považuje za prvé legálne sprístupnenie diela aj v prípade, že dielo je v rovnakom čase legálne sprístupnené na inom mieste; na tento účel sa za sprístupnenie v rovnakom čase považuje legálne sprístupnenie diela na inom mieste počas predchádzajúcich 30 dní.“

28 § 208 ods. 1 tohto zákona, ktorý patrí do jeho časti III, stanovuje:

„Umelec má právo na primeranú odmenu od nositeľa autorských práv k zvukovému záznamu, ak je zvukový záznam celého výkonu alebo jeho podstatnej časti, ktorý spĺňa podmienky a bol sprístupnený verejnosti na obchodné účely

- a) predmetom verejného prenosu alebo
- b) zahrnutý do vysielania alebo káblovej programovej služby.“

29 § 287 uvedeného zákona, ktorý tiež patrí do tejto časti III, stanovuje:

„V tejto časti a v časti IV

„kvalifikovaná krajina“ znamená

- a) Írsko,
- b) iný členský štát [Európskeho hospodárskeho priestoru (EHP)] alebo
- c) v rozsahu, v akom to vyplýva z nariadenia prijatého podľa § 289, krajina určená podľa daného paragrafu;

„kvalifikovaný jednotlivec“ je občan kvalifikovanej krajiny alebo osoba podliehajúca jej právomoci alebo jednotlivec, ktorý má bydlisko alebo obvyklý pobyt v takejto krajine; a

„kvalifikovaná osoba“ je írsky občan alebo jednotlivec s bydliskom alebo obvyklým pobytom v Írsku.“

30 § 288 tohto istého zákona stanovuje:

„Umelecký výkon sa považuje za kvalifikovaný na účely ustanovení tejto časti [III] a časti IV, ak bol podaný kvalifikovaným jednotlivcom alebo kvalifikovanou osobou alebo ak sa uskutoční v kvalifikovanej krajine, na kvalifikovanom území, v kvalifikovanom štáte alebo oblasti, ktorá sa považuje za kvalifikovanú v súlade s touto kapitolou.“

31 § 289 ods. 1 CRR Act znie:

„Vláda môže na základe nariadenia určiť ako kvalifikovanú krajinu, na ktorú sa vzťahuje ochrana v zmysle tejto časti [III] a časti IV, akúkoľvek krajinu, územie, štát alebo oblasť, v súvislosti s ktorými je presvedčená, že v zmysle ich právneho poriadku boli alebo budú prijaté ustanovenia zabezpečujúce primeranú ochranu írskym výkonným umelcom.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

32 Žalobkyňa vo veci samej, RAAP, spoločnosť založená podľa írskeho práva, je organizáciou kolektívnej správy práv výkonných umelcov.

- 33 Prvá žalovaná vo veci samej, PPI, je tiež spoločnosťou založenou podľa írskeho práva a je organizáciou kolektívnej správy práv výrobcov zvukových záznamov.
- 34 Spoločnosti RAAP a PPI uzavreli zmluvu, v ktorej boli upravené pravidlá, podľa ktorých musia byť v Írsku splatné poplatky za verejný prenos diel v baroch a na iných miestach prístupných verejnosti, alebo za vysielanie hudobných nahrávok, po tom, ako ich používatelia týchto diel zaplatili PPI, rozdelené aj s výkonnými umelcami a na tento účel PPI časť z nich prevedie spoločnosť RAAP. Nezhodujú sa však v otázke pôsobnosti tejto zmluvy, pokiaľ ide o poplatky zaplatené spoločnosti PPI v prípadoch, keď hudba, ktorá bola predmetom verejného prenosu, bola interpretovaná umelcom, ktorý nie je štátnym príslušníkom členského štátu EHP ani v členskom štáte EHP nemá bydlisko.
- 35 V tejto súvislosti RAAP tvrdí, že všetky splatné poplatky musia byť v súlade s článkom 8 ods. 2 smernice 2006/115 a medzinárodnými zmluvami, na ktoré táto smernica odkazuje, rozdelené medzi výrobcu zvukového záznamu a výkonného umelca. Štátna príslušnosť umelca a miesto jeho bydliska sú podľa nej v tejto súvislosti irelevantné.
- 36 Naopak, podľa PPI je právny stav vyplývajúci z CRR Act, podľa ktorého výkonní umelci, ktorí nie sú štátni príslušníci členského štátu EHP ani v členskom štáte EHP nemajú bydlisko, a navyše ktorých umelecké výkony ani nepochádzajú zo zvukového záznamu zaznamenaného v EHP, nemajú právo na podiel z poplatkov, ktoré sa stanú splatnými, keď sú tieto umelecké diela predmetom verejného prenosu v Írsku, zlučiteľný tak so smernicou 2006/115, ako aj s medzinárodnými dohodami, na ktoré táto smernica odkazuje. Odmeňovanie týchto umelcov za využívanie zvukových záznamov v Írsku, ku ktorým prispeli, je podľa nej v rozpore s prístupom medzinárodnej reciprocity legitímne uplatňovaným Írskom. Konkrétne, keby sa postupovalo v súlade s názorom spoločnosti RAAP, výkonní umelci zo Spojených štátov amerických by boli odmeňovaní v Írsku, hoci podľa tvrdenia PPI tento tretí štát priznáva právo na primeranú odmenu írskym výkonným umelcom len veľmi obmedzene.
- 37 Z dôvodu tejto nezhody sa RAAP domnieva, že sumy, ktoré jej PPI zaplatila, boli nedostatočné a podala žalobu proti tejto spoločnosti na High Court (Vyšší súd, Írsko), ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania.
- 38 Tento súd konštatoval, že § 38, 184, 208, 287 a 288 CRR Act majú ten kombinovaný účinok, že okrem situácie, ku ktorej zatiaľ nedošlo a ktorou je prijatie dekrétu podľa § 289, je vylúčené, aby výkonní umelci, ktorí sú štátnymi príslušníkmi tretích štátov z pohľadu EHP, a nemajú bydlisko ani pobyt v členskom štáte EHP, mohli získať podiel na poplatkoch, ktoré sú splatné pri verejnom prenose ich umeleckých výkonov zaznamenaných mimo EHP v Írsku, čo má za následok, že výrobcovia zvukových záznamov, a to vrátane tých, ktorí sú usadení mimo EHP, majú právo na celé tieto poplatky.
- 39 V prípade zvukových záznamov, na ktorých sa podieľali výrobcovia zvukových záznamov a výkonní umelci zo Spojených štátov amerických, by teda mohli mať títo výrobcovia právo na celú výšku poplatkov splatných v Írsku zo strany používateľov.
- 40 Uvedený súd uvádza, že k tejto situácii dochádza v dôsledku toho, že kritériá nárokov na odmenu uvedené v CRR Act sú odlišné pre výrobcov zvukových záznamov a výkonných umelcov. Je však sporné, či takáto vnútroštátna právna úprava je zlučiteľná s článkom 8 ods. 2 smernice 2006/115, keďže toto ustanovenie vyžaduje, aby členské štáty stanovili jedinú primeranú odmenu, ktorú platí používateľ a ktorá sa má rozdeliť medzi výrobcu zvukového záznamu a výkonného umelca.
- 41 Vnútroštátny súd v tejto súvislosti konštatuje, že CRR Act, ktorý zaobchádza rovnako so všetkými výkonnými umelcami, ktorí sú štátnymi príslušníkmi členského štátu Únie alebo EHP, alebo v členskom štáte Únie alebo EHP majú bydlisko, rešpektuje pravidlá Zmluvy o FEÚ zakazujúce akúkoľvek diskrimináciu. Nič to však nemení na tom, že CRR Act musí byť tiež v súlade s článkom 8 ods. 2 smernice 2006/115, ktorý všeobecne uvádza, že každý členský štát musí zabezpečiť, aby primeraná odmena bola rozdelená „medzi príslušných výkonných umelcov a výrobcov zvukových

záznamov“. Je potrebné určiť, v akom rozsahu a akým spôsobom sa má táto smernica vykladať s ohľadom na Rímsky dohovor, ktorého zmluvnou stranou je Írsko, a WPPT, ktorého zmluvnými stranami sú tak Írsko, ako aj Únia.

- 42 Okrem toho treba tiež spresniť, aké dôsledky majú výhrady vznesené niektorými tretími štátmi, ako sú Spojené štáty americké, na základe WPPT. Táto problematika nastoluje najmä otázku, či má členský štát Únie diskrečnú právomoc, aby reagoval na tieto výhrady.
- 43 Vzhľadom na význam sporu vo veci samej minister pre zamestnanosť, podnikanie a inovácie, ako aj Írsko a Attorney General požiadali o vstup do konania vo veci samej ako žalovaný v druhom, treťom a vo štvrtom rade.
- 44 Za týchto okolností High Court (Vyšší súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

- „1. Obmedzuje sa povinnosť vnútroštátneho súdu vykladať smernicu [2006/115] z hľadiska účelu a cieľa Rímskeho dohovoru a/alebo WPPT na pojmy, ktoré [táto] smernica výslovne používa, alebo sa alternatívne vzťahuje aj na pojmy, ktoré možno nájsť výlučne v uvedených medzinárodných dohodách? Do akej miery sa má konkrétne článok 8 smernice [2006/115] vykladať z hľadiska požiadavky ‚vnútroštátneho zaobchádzania‘, tak ako je uvedená v článku 4 WPPT?
2. Má členský štát k dispozícii voľnú úvahu, aby stanovil kritériá na určenie, ktorých výkonných umelcov možno považovať za ‚príslušných výkonných umelcov‘ v zmysle článku 8 smernice [2006/115]? Môže konkrétne členský štát obmedziť právo podieľať sa na primeranej odmene len na prípady, v ktorých i) sa buď výkon uskutoční v [EHP], alebo ii) výkonní umelci majú bydlisko alebo pobyt v krajine EHP?
3. Aká je miera voľnej úvahy členského štátu, keď reaguje na výhradu, ktorú uplatní iná zmluvná strana podľa článku 15 ods. 3 WPPT? Je konkrétne členský štát povinný vo svojej reakcii presne použiť výrazy použité druhou zmluvnou stranou v jej výhrade? Má zmluvná strana povinnosť neuplatniť pravidlo 30 dní uvedené v článku 5 Rímskeho dohovoru, ak môže vyústiť do situácie, v ktorej výrobca zmluvnej strany uplatňujúcej výhradu získa v zmysle článku 15 ods. 1 odmenu, pričom výkonní umelci podieľajúci sa na rovnakom zvukovom zázname odmenu nezískajú? Subsidiárne môže zmluvná strana, ktorá reaguje na výhradu, poskytnúť štátnym príslušníkom zmluvnej strany, ktorá uplatnila výhradu, rozsiahlejšie práva, ako poskytla táto zmluvná strana, to znamená môže reagujúca zmluvná strana poskytnúť práva, ktoré zmluvná strana uplatňujúca výhradu neposkytuje v rovnakej miere?
4. Je prípustné, aby za akýchkoľvek okolností bolo právo na primeranú odmenu vyhradené len pre výrobcov zvukového záznamu, a teda bolo toto právo odmietnuté výkonným umelcom, ktorých výkon bol zaznamenaný na tento zvukový záznam?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej a druhej otázke

- 45 Svojou prvou a druhou otázkou, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 8 ods. 2 smernice 2006/115 s ohľadom na Rímsky dohovor a/alebo WPPT vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby členský štát v rámci prebratia do svojej právnej úpravy pojmov „príslušní výkonní umelci“ uvedených v tomto ustanovení a označujúcich umelcov majúcich právo na

časť jedinej primeranej odmeny, ktorá je v ňom uvedená, vylúčil umelcov, ktorí sú štátnymi príslušníkmi tretích štátov z pohľadu EHP, okrem tých, ktorí majú bydlisko alebo pobyt v EHP, a tých, ktorých prínos k zvukovému záznamu bol uskutočnený v EHP.

- 46 V tejto súvislosti treba na úvod pripomenúť, že znenie ustanovenia práva Únie, ktoré neobsahuje nijaký výslovný odkaz na právo členských štátov s cieľom určiť jeho zmysel a rozsah pôsobnosti, v zásade vyžaduje v celej Únii autonómny a jednotný výklad, ktorý treba hľadať s prihliadnutím na znenie tohto ustanovenia, kontext, do ktorého patrí, a ciele sledované právnou úpravou, ktorej je súčasťou (pozri v tomto zmysle rozsudky z 19. septembra 2000, *Linster*, C-287/98, EU:C:2000:468, bod 43; z 22. septembra 2011, *Budějovický Budvar*, C-482/09, EU:C:2011:605, bod 29, ako aj z 1. októbra 2019, *Planet49*, C-673/17, EU:C:2019:801, bod 47).
- 47 Na základe tejto judikatúry Súdny dvor zdôraznil, že členským štátom neprináleží definovať pojmy nachádzajúce sa v smerniciach týkajúcich sa oblasti autorského práva a s ním súvisiacich práv, akými sú pojmy „verejný“ a „primeraná odmena“, pokiaľ neexistuje výslovný odkaz na právo členských štátov (rozsudky zo 6. februára 2003, *SENA*, C-245/00, EU:C:2003:68, bod 24; zo 7. decembra 2006, *SGAE*, C-306/05, EU:C:2006:764, bod 31, a z 30. júna 2011, *VEWA*, C-271/10, EU:C:2011:442, body 25 a 26).
- 48 To isté platí pre pojmy „príslušní výkonní umelci“ uvedené v článku 8 ods. 2 smernice 2006/115. Keďže táto smernica neobsahuje nijaký odkaz na vnútroštátne právne poriadky, čo sa týka rozsahu týchto pojmov, tieto sa majú vykladať jednotne v celej Únii s prihliadnutím na znenie tohto ustanovenia, jeho kontext a ciele sledované touto smernicou.
- 49 Pokiaľ ide o znenie článku 8 ods. 2 smernice 2006/115, treba uviesť, že toto ustanovenie výslovne nespresňuje, či pojmy „príslušní výkonní umelci“ odkazujú len na výkonných umelcov, ktorí sú štátnymi príslušníkmi štátu, na ktorého území sa táto smernica uplatňuje, alebo či sa vzťahujú aj na výkonných umelcov, ktorí sú štátnymi príslušníkmi iného štátu.
- 50 Vzhľadom na kontext, do ktorého toto ustanovenie patrí, a ciele smernice 2006/115 treba uviesť, že z odôvodnení 5 až 7 tejto smernice vyplýva, že jej cieľom je zabezpečiť kontinuitu tvorivej a umeleckej činnosti autorov a výkonných umelcov tým, že stanovuje harmonizovanú právnu ochranu, ktorá zaručuje možnosť získať primeraný príjem a návratnosť investícií v súlade s „právn[ymi] predpis[mi] členských štátov... upraven[ými] tak, aby neboli v rozpore s medzinárodnými [dohovor]mi, na ktorých je založené autorské právo a [s ním] súvisiace práva vo [viacerých] členských štáto[ch]“.
- 51 Z toho vyplýva, že pojmy uvedené v tejto smernici sa majú vykladať spôsobom, ktorý je v súlade s rovnocennými pojmami uvedenými v týchto dohovorochoch (pozri v tomto zmysle rozsudky z 15. marca 2012, *SCF*, C-135/10, EU:C:2012:140, bod 55; z 10. novembra 2016, *Vereniging Openbare Bibliotheken*, C-174/15, EU:C:2016:856, bod 33, ako aj z 29. júla 2019, *Pelham a i.*, C-476/17, EU:C:2019:624, bod 53).
- 52 Medzi týmito dohovormi sa nachádza dohoda WPPT, ktorej zmluvnou stranou sú Únia a všetky jej členské štáty.
- 53 Podľa článku 2 písm. a) WPPT pojem „výkonní umelci“ odkazuje na všetky osoby, „ktoré vystupujú, prednášajú, recitujú, hrajú, predvádzajú alebo iným spôsobom vykonávajú literárne alebo umelecké diela, alebo prejavy ľudového umenia (folklóru)“. Z článku 2 písm. b) tejto medzinárodnej dohody navyše vyplýva, že zvukový záznam je najmä záznam zvukov umeleckého výkonu.
- 54 Článok 8 ods. 2 smernice 2006/115 priznáva týmto osobám právo kompenzačnej povahy, ktoré vzniká v dôsledku verejného prenosu diela zaznamenaného na zvukovom zázname vydanom na obchodné účely (pozri v tomto zmysle rozsudok z 31. mája 2016, *Reha Training*, C-117/15, EU:C:2016:379, body 30 a 32).

- 55 Z tohto ustanovenia presnejšie vyplýva, že vnútroštátna právna úprava každého členského štátu musí jednak zabezpečiť, aby pri použití zvukového záznamu vydaného na obchodné účely alebo rozmnoženiny takéhoto zvukového záznamu na rozhlasové vysielanie alebo na akýkoľvek iný jeho verejný prenos platil používateľ jedinú primeranú odmenu, a jednak, aby sa táto odmena rozdelila medzi výkonného umelca a výrobcu zvukového záznamu.
- 56 Hoci článok 8 ods. 2 smernice 2006/115 ponecháva každému členskému štátu možnosť určiť spôsob delenia uvedenej odmeny, ak nedôjde k dohode medzi výkonnými umelcami a výrobcami zvukových záznamov, obsahuje jasnú a bezpodmienečnú povinnosť, podľa ktorej sa má priznať týmto umelcom a výrobcom právo na primeranú odmenu, ktorá sa rozdelí medzi nich. Ako vyplýva z odôvodnení 5, 12 a 13 tejto smernice, podiel na odmene vyplácanej výkonnému umelcovi musí byť primeraný, aby zodpovedal výške prínosu tohto umelca k zvukovému záznamu.
- 57 Toto právo kompenzačnej povahy je, ako o tom svedčí názov kapitoly II smernice 2006/115, do ktorej patrí článok 8 tejto smernice, právom súvisiacim s autorským právom.
- 58 Ako uviedol generálny advokát v bode 80 svojich návrhov, povinnosť stanovená v článku 8 ods. 2 smernice 2006/115 zabezpečiť odmenu, ktorá je spravodlivá a ktorá sa rozdelí medzi výrobcu zvukového záznamu a výkonného umelca, sa uplatní, ak k použitiu zvukového záznamu alebo jeho rozmnoženiny dochádza v Únii.
- 59 Je to tak v prípade, keď je prenos zvukového záznamu ako prvok vzniku vyššie uvedeného súvisiaceho práva určený verejnosti nachádzajúcej sa v jednom alebo viacerých členských štátoch. V prípade neexistencie spresnenia v tejto smernici, pokiaľ ide o jej územnú pôsobnosť, zodpovedá táto pôsobnosť Zmlúv uvedenému v článku 52 ZEÚ (rozsudok zo 4. mája 2017, El Dakkak a Intercontinental, C-17/16, EU:C:2017:341, body 22 a 23, ako aj citovaná judikatúra). S výhradou článku 355 ZFEÚ zahŕňa táto pôsobnosť rozsah území členských štátov.
- 60 Okrem toho na uplatnenie tejto povinnosti stanovenej v článku 8 ods. 2 smernice 2006/115 musí zvukový záznam spĺňať kritériá časovej pôsobnosti uvedené v jej článku 11.
- 61 Naproti tomu uvedená smernica, ktorá bez ďalšieho spresnenia odkazuje na „výkonných umelcov“ a „výrobcov zvukových záznamov“, nestanovuje nijakú podmienku, podľa ktorej by mal byť výkonný umelec alebo výrobca zvukového záznamu štátnym príslušníkom členského štátu EHP alebo mať bydlisko či pobyt v takom štáte, ako ani podmienku, podľa ktorej by sa miesto výkonu tvorivej alebo umeleckej činnosti malo vzťahovať na územie členského štátu EHP.
- 62 Kontext, do ktorého patrí článok 8 ods. 2 smernice 2006/115, a ciele tejto smernice pripomenuté v bode 50 tohto rozsudku, ako aj prednosť medzinárodných dohôd uzavretých Úniou pred ostatnými kategóriami aktov sekundárneho práva, ktoré vyplývajú z článku 216 ods. 2 ZFEÚ (rozsudok z 21. decembra 2011, Air Transport Association of America a i., C-366/10, EU:C:2011:864, bod 50), si naopak vyžadujú výklad uvedeného článku 8 ods. 2 v čo najväčšej možnej miere v súlade s WPPT (pozri analogicky rozsudok z 18. marca 2014, Z, C-363/12, EU:C:2014:159, bod 72). Táto medzinárodná dohoda, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou právneho poriadku Únie (pozri najmä rozsudky z 30. apríla 1974, Haegeman, 181/73, EU:C:1974:41, bod 5, a z 11. apríla 2013, HK Danmark, C-335/11 a C-337/11, EU:C:2013:222, body 28 až 30), pritom v zásade zaväzuje Úniu a jej členské štáty, aby priznali právo na jedinú primeranú odmenu tak výkonným umelcom a výrobcom zvukových záznamov, ktorí sú štátnymi príslušníkmi členských štátov Únie, ako aj tým, ktorí sú štátnymi príslušníkmi iných zmluvných strán WPPT.
- 63 Na jednej strane totiž podľa článku 15 ods. 1 WPPT zmluvné strany tejto zmluvy musia výkonným umelcom a výrobcom zvukových záznamov priznať právo na jedinú primeranú odmenu, ak sa zvukové záznamy vydané na obchodné účely používajú na vysielanie alebo na akýkoľvek verejný prenos. Ako v podstate konštatoval generálny advokát v bodoch 72 a 73 svojich návrhov, prebratie tejto povinnosti

do práva Únie bolo v čase nadobudnutia účinnosti WPPT pre Úniu, teda 14. marca 2010, už zabezpečené článkom 8 ods. 2 smernice 2006/115, ktorým bol bez zmeny nahradený článok 8 ods. 2 smernice 92/100.

- 64 Na druhej strane článok 4 ods. 1 WPPT spresňuje, že každá zmluvná strana musí priznávať toto právo bez rozdielu svojim vlastným štátnym príslušníkom a „občan[om] ostatných zmluvných strán“ v zmysle článku 3 ods. 2 danej dohody.
- 65 Toto ustanovenie uvedené ako posledné uvádza, že slovné spojenie „občania iných zmluvných strán“ odkazuje na umelcov a výrobcov, ktorí spĺňajú kritériá požadované na priznanie ochrany stanovenej Rímskym dohovorom, v prípade, že všetky zmluvné strany WPPT sú zmluvnými štátmi daného dohovoru, pričom pojmy uvedené v týchto kritériách majú dosah definovaný v článku 2 WPPT.
- 66 Keďže WPPT preberá na základe svojho článku 3 ods. 2 v spojení s článkom 4 ods. 1 kritériá uvedené v Rímskom dohovore, tieto sú relevantné na určenie pôsobnosti článku 15 WPPT, s ktorým je tento článok 4 ods. 1 výslovne spojený.
- 67 V tejto súvislosti treba uviesť, že podľa článku 4 Rímskeho dohovoru každému výkonnému umelcovi, ktorý je štátnym príslušníkom zmluvného štátu tohto dohovoru, musí byť poskytnuté rovnaké vnútroštátne zaobchádzanie, ako ostatné zmluvné štáty poskytujú svojim vlastným štátnym príslušníkom, najmä ak je výkon zaznamenaný na zvukovom zázname, ktorý je chránený podľa článku 5 uvedeného dohovoru. Tak je to najmä v prípade, ako vyplýva z odseku 1 písm. a) tohto článku 5, keď je výrobca zvukového záznamu štátnym príslušníkom iného zmluvného štátu Rímskeho dohovoru, než je štát, na ktorého území sa zvukový záznam používa.
- 68 Zo všetkých týchto úvah vyplýva, že vnútroštátny zákonodarca nemôže vyhradiť právo na jedinú primeranú odmenu uznané v článku 8 ods. 2 smernice 2006/115, ktorý v práve Únie zabezpečuje uplatnenie článku 15 ods. 1 WPPT, výlučne štátnym príslušníkom členských štátov EHP.
- 69 Článok 15 ods. 3 WPPT však stanovuje, že každá zmluvná strana tejto medzinárodnej dohody môže oznámením uloženým u generálneho riaditeľa WIPO vyhlásiť, že nepriznáva právo na primeranú odmenu podľa článku 15 ods. 1 uvedenej dohody, alebo že hoci priznáva toto právo, obmedzí jeho uplatňovanie na svojom území. Ako uvádza článok 4 ods. 2 WPPT, povinnosť stanovená v článku 15 ods. 1 tejto medzinárodnej dohody sa neuplatní v rozsahu, v akom boli takéto výhrady oznámené.
- 70 Ako však vyplýva z registra oznámení WIPO, Únia, jej členské štáty a veľa tretích štátov, ktoré sú zmluvnými stranami WPPT, neoznámili výhradu podľa článku 15 ods. 3 WPPT, a teda sú viazané článkom 4 ods. 1 a zároveň článkom 15 ods. 1 tejto medzinárodnej dohody.
- 71 Za týchto podmienok by došlo k porušeniu uvedenej dohody, keby sa článok 8 ods. 2 smernice 2006/115 uplatňoval členskými štátmi tak, že by vylučoval z práva na primeranú odmenu všetkých výkonných umelcov, ktorí sú štátnymi príslušníkmi tretích štátov z pohľadu EHP, s jedinou výnimkou tých, ktorí majú bydlisko či pobyt v EHP alebo ktorých prínos k zvukovému záznamu sa uskutočnil v EHP.
- 72 Tento záver nemožno spochybníť skutočnosťou, že niektoré členské štáty oznámili výhradu podľa článku 5 ods. 3 alebo článku 17 Rímskeho dohovoru a predložili ju generálnemu riaditeľovi WIPO v súlade s článkom 3 ods. 3 WPPT. Hoci z článku 1 tejto medzinárodnej dohody vyplýva, že žiadne z jej ustanovení nemôže zbaviť členské štáty ich povinností vyplývajúcich z Rímskeho dohovoru (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. marca 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, bod 50), nič to nemení na tom, že takáto výhrada svojou povahou umožňuje len obmedziť záväzky, ktoré členský štát prijal na základe tohto dohovoru, no neukladá mu nijakú povinnosť. Z toho vyplýva, že túto povinnosť nemožno v žiadnom prípade považovať za povinnosť daného štátu, ktorej by mohol brániť výklad článku 8 ods. 2 smernice 2006/115 uvedený v bode 68 tohto rozsudku.

- 73 Záver uvedený v bode 71 tohto rozsudku nevyvracia ani okolnosť spomenutá Írskom v jeho pripomienkach predložených Súdneho dvoru, že jednotlivci, ako sú výkonní umelci alebo organizácie kolektívnej správy ich práv, sa nemôžu priamo odvolávať na články 4 a 15 WPPT pred írskymi súdmi z dôvodu neexistencie priameho účinku týchto ustanovení konštatovanej Súdnym dvorom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. marca 2012, SCE, C-135/10, EU:C:2012:140, bod 48).
- 74 Ako totiž uviedol generálny advokát v bode 127 svojich návrhov, táto okolnosť nijako neznižuje potrebu vykladať článok 8 ods. 2 smernice 2006/115 v súlade s touto medzinárodnou dohodou (pozri analogicky rozsudok z 15. marca 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, body 48, 51 a 52). Každý dotknutý jednotlivec sa môže na írskych súdoch odvolávať na článok 8 ods. 2 tejto smernice, aby v rámci sporu, ako je ten vo veci samej, v ktorom je navyše Írsko žalovaným účastníkom konania, spochybnil zlučiteľnosť írskej právnej úpravy s týmto ustanovením. V rámci takéhoto sporu majú írske súdy povinnosť vykladať uvedené ustanovenie v súlade s WPPT.
- 75 Vzhľadom na už vyššie uvedené treba na prvú a druhú položenú otázku odpovedať tak, že článok 8 ods. 2 smernice 2006/115 sa má vzhľadom na článok 4 ods. 1 a článok 15 ods. 1 WPPT vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby členský štát pri prebratí do svojej právnej úpravy pojmov „príslušní výkonní umelci“ uvedených v tomto článku 8 ods. 2 a označujúcich umelcov majúcich právo na časť jedinej primeranej odmeny, ktorá je v ňom uvedená, vylúčil umelcov, ktorí sú štátnymi príslušníkmi tretích štátov z pohľadu EHP, okrem tých, ktorí majú bydlisko alebo pobyt v EHP, a tých, ktorých prínos k zvukovému záznamu bol uskutočnený v EHP.

O tretej otázke

- 76 Svojou treťou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa majú článok 15 ods. 3 WPPT a článok 8 ods. 2 smernice 2006/115 vykladať v tom zmysle, že výhrady oznámené tretími štátmi podľa daného článku 15 ods. 3, ktoré majú za následok obmedzenie práva na jedinú primeranú odmenu stanoveného v článku 15 ods. 1 WPPT na ich územiach, vedú v Únii k obmedzeniam, ktoré môže stanoviť každý členský štát, práva stanoveného v tomto článku 8 ods. 2 vo vzťahu k štátnym príslušníkom týchto tretích štátov.
- 77 Ako sa uvádza v návrhu na začatie prejudiciálneho konania, relevantnosť tejto otázky na účely rozhodnutia sporu vo veci samej spočíva v okolnosti, že výhrady oznámené v súlade s článkom 15 ods. 3 WPPT niektorými tretími štátmi, vrátane Spojených štátov amerických, môžu znížiť rozsah povinností Írska, a tak predstavovať prvok, ktorý treba zohľadniť pri preskúmaní zlučiteľnosti s právom Únie situácie, ktorú vytvára CRR Act a v ktorej zvukové záznamy obsahujúce záznamy umelcov, ktorí sú štátnymi príslušníkmi tretích štátov, a ich používanie v Írsku môže viesť k priznaniu odmeny výrobcovi, ktorá sa nerozdelí s umelcom. Účinkom CRR Act je najmä obmedzenie práva súvisiaceho s autorským právom umelcov zo Spojených štátov na írskom území.
- 78 V tejto súvislosti treba na úvod uviesť, že ako bolo uvedené v bodoch 19 a 20 tohto rozsudku, viaceré tretie štáty prostredníctvom výhrady založenej na článku 15 ods. 3 WPPT vyhlásili, že nechcú byť viazané článkom 15 ods. 1 tejto zmluvy. Iné tretie štáty, vrátane Spojených štátov amerických zase vyhlásili, že budú uplatňovať tento článok 15 ods. 1 len v obmedzenej miere.
- 79 Každá z týchto výhrad znižuje presne v rovnakom rozsahu pre Úniu a jej členské štáty povinnosť stanovenú v článku 15 ods. 1 WPPT voči tretiemu štátu, ktorý výhradu uplatnil. Tento dôsledok je uvedený v článku 4 ods. 2 WPPT, ktorý treba vykladať s ohľadom na relevantné pravidlá medzinárodného práva uplatniteľné vo vzťahoch medzi zmluvnými stranami (pozri v tomto zmysle rozsudky z 25. februára 2010, Brita, C-386/08, EU:C:2010:91, bod 43, a z 27. februára 2018, Western Sahara Campaign, C-266/16, EU:C:2018:118, bod 58). Medzi týmito pravidlami sa nachádza zásada reciprocity zakotvená v článku 21 ods. 1 Viedenského dohovoru o zmluvnom práve. Podľa tejto zásady výhrada, ktorú urobí jedna zmluvná strana voči ostatným zmluvným stranám, mení ustanovenie

medzinárodnej dohody, ktorého sa týka, pre štát, ktorý urobil výhradu, v jeho vzťahoch s týmito ostatnými zmluvnými stranami a v rovnakom rozsahu mení toto ustanovenie pre uvedené zmluvné strany v ich vzťahoch so štátom, ktorý výhradu urobil.

- 80 Z týchto skutočností vyplýva, že podľa relevantných pravidiel medzinárodného práva uplatniteľných vo vzťahoch medzi zmluvnými stranami Únia a jej členské štáty nie sú povinné priznať neobmedzené právo na jedinú primeranú odmenu stanovenú v článku 15 ods. 1 WPPT štátnym príslušníkom tretieho štátu, ktorý vylučuje, alebo obmedzuje priznanie takéhoto práva na svojom území prostredníctvom výhrady oznámenej v súlade s článkom 15 ods. 3 tejto medzinárodnej dohody.
- 81 Únia a jej členské štáty nie sú ani povinné priznať neobmedzené právo na jedinú primeranú odmenu štátnym príslušníkom tretieho štátu, ktorý nie je zmluvnou stranou WPPT.
- 82 V tejto súvislosti treba uviesť, že odmietnutie tretích štátov priznať právo na jedinú primeranú odmenu za všetky alebo niektoré použitia zvukových záznamov vydaných na obchodné účely výrobcom zvukových záznamov a výkonným umelcom, ktorí k nim prispeli, na územiach týchto tretích štátov, môže mať za následok, že štátni príslušníci členských štátov pôsobiaci v obchodných vzťahoch hudobného priemyslu, ktoré sú často medzinárodné, nedostanú primerané príjmy a ich investície budú mať horšiu návratnosť.
- 83 Takéto odmietnutie môže okrem toho ohroziť možnosť výkonných umelcov a výrobcov zvukových záznamov z členských štátov Únie participovať na uvedených obchodných vzťahoch rovnocenne s výkonnými umelcami a výrobcami zvukových záznamov z tretích štátov, ktoré oznámili výhradu v súlade s článkom 15 ods. 3 WPPT, a to vytvorením situácie, v ktorej títo umelci a výrobcovia z tretích štátov dostanú príjmy vo všetkých prípadoch, keď sú ich hudobné nahrávky predmetom prenosu v Únii, hoci sa tento tretí štát danou výhradou oznámenou v súlade s článkom 15 ods. 3 WPPT dištancuje nielen od článku 15 ods. 1 tejto medzinárodnej dohody, ale aj od jej článku 4 ods. 1, ktorý stanovuje povinnosť rovnosti zaobchádzania v súvislosti s právom na primeranú odmenu za používanie zvukových záznamov vydaných na obchodné účely.
- 84 Z toho vyplýva, že potreba zachovať spravodlivé podmienky participácie na obchodných vzťahoch hudobného priemyslu predstavuje cieľ všeobecného záujmu, ktorý môže odôvodniť obmedzenie práva súvisiaceho s autorským právom stanoveného v článku 8 ods. 2 smernice 2006/115 vo vzťahu k štátnym príslušníkom tretieho štátu, ktorý toto právo nepriznáva, alebo ho priznáva len čiastočne.
- 85 Za týchto okolností dané právo na jedinú primeranú odmenu predstavuje v Únii, ako vyplýva z bodu 57 tohto rozsudku, právo súvisiace s autorským právom. Je teda neoddeliteľnou súčasťou ochrany duševného vlastníctva zakotvanej článkom 17 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) (pozri analogicky rozsudky z 27. marca 2014, UPC Telekabel Wien, C-314/12, EU:C:2014:192, bod 47; zo 7. augusta 2018, Renckhoff, C-161/17, EU:C:2018:634, bod 41, ako aj z 29. júla 2019, Pelham a i., C-476/17, EU:C:2019:624, bod 32).
- 86 V dôsledku toho podľa článku 52 ods. 1 Charty každé obmedzenie výkonu tohto práva súvisiaceho s autorským právom musí byť stanovené zákonom, čo znamená, že samotný právny základ, ktorý umožňuje zásah do uvedeného práva, musí sám jasne a presne definovať rozsah obmedzenia jeho výkonu [pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. decembra 2015, WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, bod 81; stanovisko 1/15 (Dohoda o PNR medzi EÚ a Kanadou) z 26. júla 2017, EU:C:2017:592, bod 139, a rozsudok zo 16. júla 2020, Facebook Ireland a Schrems, C-311/18, EU:C:2020:559, body 175 a 176].
- 87 Samotná existencia výhrady riadne oznámenej v súlade s článkom 15 ods. 3 WPPT nespĺňa túto požiadavku, pretože takáto výhrada neumožňuje štátnym príslušníkom dotknutého tretieho štátu zistiť, akým spôsobom bude ich právo na jedinú primeranú odmenu v dôsledku toho obmedzené v Únii. Na tento účel musí existovať jasné pravidlo samotného práva Únie.

- 88 Keďže článok 8 ods. 2 smernice 2006/115 predstavuje harmonizované pravidlo, iba normotvorcovi Únie, a nie vnútroštátnym zákonodarcom, prináleží, aby určil, či je potrebné obmedziť priznanie tohto práva súvisiaceho s autorským právom v Únii vo vzťahu k štátnym príslušníkom tretích štátov, a v prípade, že to tak je, aby toto obmedzenie definoval jasným a presným spôsobom. Ako však zdôraznila Komisia vo svojich pripomienkach, toto ustanovenie ani žiadne iné ustanovenie práva Únie neobsahuje pri jeho súčasnom stave takéto obmedzenie.
- 89 Treba ešte dodať, že Únia má výlučnú vonkajšiu právomoc podľa článku 3 ods. 2 ZFEÚ na rokovania s tretími štátmi o nových vzájomných záväzkoch v rámci WPPT, alebo mimo tejto zmluvy, ktoré sa týkajú práva na jedinú primeranú odmenu pre výrobcov zvukových záznamov vydaných na obchodné účely, a výkonných umelcov, ktorí prispeli k týmto zvukovým záznamom.
- 90 Akákoľvek dohoda v tejto súvislosti by totiž mohla zmeniť pôsobnosť článku 8 ods. 2 smernice 2006/115, ktorý je spoločným pravidlom Únie. Oblasť, ktorej by sa týkala takéto cielená dohoda, by sa úplne zhodovala s oblasťou, ktorej sa týka tento článok 8 ods. 2 Existencia takejto úplnej zhody predstavuje jednu zo situácií, v ktorých Únii prináleží, okrem iných situácií, výlučnú vonkajšiu právomoc uvedená v článku 3 ods. 2 ZFEÚ [pozri najmä rozsudky zo 4. septembra 2014, Komisia/Rada, C-114/12, EU:C:2014:2151, body 68 až 70, a z 20. novembra 2018, Komisia/Rada (Antarktická CHMO), C-626/15 a C-659/16, EU:C:2018:925, bod 113].
- 91 Vzhľadom na už vyššie uvedené skutočnosti treba na tretiu položenú otázku odpovedať tak, že článok 15 ods. 3 WPPT a článok 8 ods. 2 smernice 2006/115 sa za súčasného stavu práva Únie majú vykladať v tom zmysle, že výhrady oznámené tretími štátmi podľa tohto článku 15 ods. 3, ktoré majú za následok obmedzenie práva na jedinú primeranú odmenu stanoveného v článku 15 ods. 1 WPPT na ich územiach, nevedú v Únii k obmedzeniam práva stanoveného v tomto článku 8 ods. 2 vo vzťahu k štátnym príslušníkom týchto tretích štátov, avšak takéto obmedzenia môže zaviesť normotvorca Únie, ak sú v súlade s požiadavkami článku 52 ods. 1 Charty. Uvedený článok 8 ods. 2 teda bráni tomu, aby členský štát obmedzil právo na jedinú primeranú odmenu vo vzťahu k výkonným umelcom a výrobcom zvukových záznamov, ktorí sú štátnymi príslušníkmi uvedených tretích štátov.

O štvrtej otázke

- 92 Svojou štvrtou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 8 ods. 2 smernice 2006/115 vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby právo na jedinú primeranú odmenu, ktoré je v ňom stanovené, bolo obmedzené tak, že len výrobca zvukového záznamu získa odmenu bez toho, aby sa rozdelila aj výkonnému umelcovi, ktorý prispel k zvukovému záznamu.
- 93 V tejto súvislosti, ako vyplýva zo samotného znenia článku 8 ods. 2 smernice 2006/115, keďže tak výkonní umelci, ako aj výrobcovia zvukových záznamov majú právo na jedinú primeranú odmenu, vylúčenie určitých kategórií výkonných umelcov z práva na akúkoľvek odmenu za používanie zvukových záznamov alebo ich rozmnoženín, ku ktorým títo umelci prispeli, nevyhnutne porušuje dodržiavanie tohto práva.
- 94 Vzhľadom na to, že základná vlastnosť tejto odmeny je jej „rozdelenie“ medzi výrobcu zvukového záznamu a výkonného umelca, musí sa medzi nimi deliť. Ako bolo uvedené v bode 56 tohto rozsudku, i keď článok 8 ods. 2 smernice 2006/115 ponecháva každému členskému štátu možnosť určiť podmienky tohto delenia, toto ustanovenie neumožňuje členskému štátu vylúčiť delenie odmeny vo vzťahu k určitým kategóriám výkonných umelcov a umožniť tak výrobcom zvukových záznamov, ku ktorým títo umelci prispeli, nadobudnúť celú túto odmenu vytvorenú v dôsledku používania týchto zvukových záznamov alebo ich rozmnoženín.

- 95 Okrem toho treba uviesť, že takéto vylúčenie by ohrozilo cieľ smernice 2006/115 pripomenutý v bode 50 tohto rozsudku, ktorým je zabezpečiť kontinuitu tvorivej a umeleckej činnosti autorov a výkonných umelcov tým, že stanovuje harmonizovanú právnu ochranu, ktorá zaručuje možnosť získať primeraný príjem a návratnosť investícií.
- 96 So zreteľom na už vyššie uvedené skutočnosti treba teda na štvrtú položenú otázku odpovedať tak, že článok 8 ods. 2 smernice 2006/115 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby právo na jedinú primeranú odmenu, ktoré je v ňom stanovené, bolo obmedzené tak, že len výrobca dotknutého zvukového záznamu získa odmenu bez toho, aby sa rozdelila aj výkonnému umelcovi, ktorý prispel k tomuto zvukovému záznamu.

O trovách

- 97 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

1. Článok 8 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/115/ES z 12. decembra 2006 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva sa má vzhľadom na článok 4 ods. 1 a článok 15 ods. 1 Zmluvy Svetovej organizácie duševného vlastníctva (WIPO) o umeleckých výkonoch a zvukových záznamoch vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby členský štát pri prebratí do svojej právnej úpravy pojmov „príslušní výkonní umelci“ uvedených v tomto článku 8 ods. 2 a označujúcich umelcov majúcich právo na časť jedinej primeranej odmeny, ktorá je v ňom uvedená, vylúčil umelcov, ktorí sú štátnymi príslušníkmi tretích štátov z pohľadu Európskeho hospodárskeho priestoru (EHP), okrem tých, ktorí majú bydlisko alebo pobyt v EHP, a tých, ktorých prínos k zvukovému záznamu bol uskutočnený v EHP.
2. Článok 15 ods. 3 Zmluvy Svetovej organizácie duševného vlastníctva (WIPO) o umeleckých výkonoch a zvukových záznamoch a článok 8 ods. 2 smernice 2006/115 sa za súčasného stavu práva Únie majú vykladať v tom zmysle, že výhrady oznámené tretími štátmi podľa tohto článku 15 ods. 3, ktoré majú za následok obmedzenie práva na jedinú primeranú odmenu stanoveného v článku 15 ods. 1 Zmluvy WIPO o umeleckých výkonoch a zvukových záznamoch na ich územiach, nevedú v Európskej únii k obmedzeniam práva stanoveného v tomto článku 8 ods. 2 vo vzťahu k štátnym príslušníkom týchto tretích štátov, avšak takéto obmedzenia môže zaviesť normotvorca Únie, ak sú v súlade s požiadavkami článku 52 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie. Uvedený článok 8 ods. 2 teda bráni tomu, aby členský štát obmedzil právo na jedinú primeranú odmenu vo vzťahu k výkonným umelcom a výrobcam zvukových záznamov, ktorí sú štátnymi príslušníkmi uvedených tretích štátov.
3. Článok 8 ods. 2 smernice 2006/115 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby právo na jedinú primeranú odmenu, ktoré je v ňom stanovené, bolo obmedzené tak, že len výrobca dotknutého zvukového záznamu získa odmenu bez toho, aby sa rozdelila aj výkonnému umelcovi, ktorý prispel k tomuto zvukovému záznamu.

Podpisy